

Vladimír Poštulka

Psaní textů jsem vždy považoval za řemeslo

29. dubna oslaví pětasedmdesáté narozeniny významný textař, spisovatel a gurmet kritik Vladimír Poštulka, s nímž jsem při této příležitosti hovořil o jeho tvůrčí činnosti textařské, prozaické i aktivitách ve výboru OSA. Zastupován od 1968, v databázi má registrováno 772 hudebních děl.

PŘIPRAVIL: JAKUB HORVÁTH

Vystudoval jste obor scenáristika a dramaturgie na FAMU. Kteří pedagogové nejvýrazněji formovali váš tvůrčí projev?

Jednoznačně Milan Kundera a Vladimír Bor. Zatímco Kundera více rozprávěl o životě nežli o psaní, Bor mluvil výhradně o scenáristickém řemesle a svými cennými radami, které byly podpořeny velkými zkušenostmi, mi po této stránce velmi pomohl. Z dalších kantorů nemohu opomenout Elmara Klose a Ivana Osvalda.

Kde se zrodil impulz k tomu, že jste se začal věnovat psaní textů?

Během přijímacích zkoušek na FAMU jsem se seznámil s několika textaři, z čehož nejzásadnějším pro moji další kariéru bylo setkání s Jiřím Štaidlem. Z existenčních důvodů jsem rád využil jeho nabídku začít tvořit pro nově vznikající divadlo Apollo. Jirka mě seznámil se svým dvorním skladatelem Jaromírem Klempířem, pro něhož jsem ihned začal psát první texty. Z nově vzniklých písniček se vzápětí staly šlágry, takže další nabídky na sebe nenechaly dlouho čekat. Za nějaký čas jsem z Apolla odešel do Semaforu, kde mě Jiří Grossmann před svou smrtí požádal, abych po něm textařsky převzal zpěváky z jeho okruhu. Je třeba také podotknout, že v 60. letech existovala, na rozdíl od současnosti, tzv. první textařská liga, která obstarávala více než 90 % veškeré produkce. Naštěstí se mně jako jednomu z posledních textařů své generace podařilo stát součástí této ligy, což se projevilo

Foto: archiv Vladimíra Poštulky

například tím, že mě s nabídkou spolupráce oslovil nejen Karel Vlach, ale také naši přední skladatelé hitmakeři Bohuslav Ondráček, Zdeněk Marat či Karel Svoboda.

Bylo náročné uchovat si při produkci takové kvantity textů tvůrčí svěžest a neupadnout do šablonovitosti?

Vždycky jsem psaní textů považoval za řemeslo, do něž jsem nikdy nevkládal žádné umělecké ambice, protože jsem nevěřil, že by tato díla přežila několik desetiletí. Při tak obrovském množství zakázek bylo nutné pracovat velmi rychle a za nejdůležitější kritérium úspěchu jsem považoval, že mi dotyčný skladatel, dirigent nebo zpěvák napsaný text málokdy vrátili. Navíc v 60. letech převažoval názor, že básníci, kromě Josefa Kainara a Jaromíra Hořce, neumí psát dobře texty, poněvadž jsou příliš poetičtí a necítí komerční stránku věci. Sice jsem v roce 1960 začínal publikovat v časopisech jako básník, nebyl jsem však za něho považován, a díky tomu jsem mohl proniknout k textařině.

Vidíte u nynější generace textařů někoho, kdo by měl alespoň nakročeno stát se pokračovatelem vaší generace?

Jedním z mála současných textařů, kteří pracují stejnou metodou jako moje generace, je Oto Klempíř.

V 90. letech jste byl veřejně činný ve výboru OSA a významně jste se podílel na reformě této organizace.

Foto: archiv Vladimíra Poštulky

V čem zásadním spočívala?

Reforma byla nezbytně nutná, protože do té doby si bolševik tento svaz přizpůsobil tak, aby z něho nejvíce financí vytěžili politicky angažovaní skladatelé i textaři, jimž se záměrně připočítávaly body, a provozoval se tam bezpočet dalších nekorektních machinací. Museli jsme tedy celý princip fungování OSA změnit, a sice nejlépe okopírovat nějaký fungující model stejného sdružení ve světě. Prosazoval jsem tehdy, abychom se co nejvíce inspirovali německým svazem GEMMA, protože mně připadal nejbliže naší praxi. Někteří významní členové výboru OSA však byli opačného mínění, protože se domnívali, že GEMMA příliš nefandí vážné hudbě, což byl omyl, a bylo dosti obtížné je o tom přesvědčit. Naštěstí však zvítězila moje idea a dnes, po více než 20 letech, se ukazuje, že v porovnání s ostatními modely našim poměrům nejvíce vyhovuje právě GEMMA.

Co se týče vaší tvorby prozaické, v roce 2014 vyšel román Hřbitovní kvítí na smetaně, který o rok později získal Cenu Josefa Škvoreckého, a letos v únoru proběhl křest vaší nejnovější knihy Experiment s divčím srdcem. Jak byste ji charakterizoval a pro jakou cílovou skupinu čtenářů je určena?

Nikdy jsem nic nepsal pro konkrétního čtenáře či posluchače. Vše tvořím zdánlivě pro sebe, což funguje. Experiment s divčím srdcem je soubor povídek na různá témata, od labužnických po erotické. První z nich vyšla již v roce 1963 v Mladém světě a tu poslední jsem napsal loni.

Co připravujete nového?

Psaní textů se dnes věnuji velmi

Foto: Petra Růžičková

sporadicky. Občas se však ozve někdo, komu nelze nový text odepřít. Dále mám přichystány k vydání další dvě knihy: výběr z mých fejetonů, které publikuji na vlastní webové stránce Zápísník labužníka, a kulinářský cestopis Labužník na cestách. A také pravidelně píší hodnocení restaurací pro prestižní německý časopis Der Feinschmecker. ☒